

Arrest

nr. 119 864 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 6 november 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Op 3 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt een aantal bewijzen voor maar deze voldoen niet aan de hierboven gestelde voorwaarden. Een aantal bewijzen van de relatie dateren van voor/tijdens het huwelijk met de vorige echtgenote van de heer H. mevrouw HA (18.12.1981°) De echtscheiding met mevrouw HA werd uitgesproken d.d. 07.01.2011. De wettelijke samenwoning werd afgesloten dd 25.09.2012 met mevrouw CC (03.05.1955°) De bijlage 19 ter — aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie — werd opgemaakt d.d. 06.11.2012. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen...

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet en artikel 40ter Vw en schending materiële motiveringsplicht. Verzoeker heeft op 06 november 2012 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in toepassing van artikel 40ter Vw ingediend. Op diezelfde dag werd aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd, waarin verzoeker verzocht wordt bijkomende documenten voor te leggen: (...). In de bestreden beslissing van 03/05/2013 wordt gewag gemaakt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond zijn partner reeds meer dan 2 jaar te kennen of 1 jaar als partners ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Zo werd er vooreerst, aldus tegenpartij, pas een wettelijke samenwoning afgesloten op 25/09/2012 met zijn huidige partner, mevrouw CC, wat betekent dat er niet voldaan is aan de voorwaarde van 1 jaar onafgebroken samenleven t.a.v. de ingediende aanvraag van 06/11/2012. Daarnaast meent tegenpartij dat de door verzoeker neergelegde bewijzen niet voldoen aan de hierboven gestelde voorwaarden. Immers stelt tegenpartij dat een aantal bewijzen van de relatie dateren van voor / tijdens het huwelijk met zijn vorige echtgenote van verzoeker, mevrouw HA, met wie hij in het echt gescheiden is op datum van 07/01/2011, wat betekent dat er niet voldaan is aan de voorwaarde van tenminste elkaar 2 jaar te kennen. Verzoeker is het met deze visie niet eens. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partners dienen te bewijzen dat "zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen." Deze bepaling voorziet volgens verzoeker niet dat de partners moeten aantonen dat hun relatie in de twee jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag van de niet-Belgische partner niet overspelig was en laat ook niet toe te besluiten dat geen rekening mag worden gehouden met de periode tijdens dewelke hun relatie overspelig was. Er moet verder worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekers partner met hem een relatie startte op het ogenblik dat hij nog gehuwd was en hun relatie wat hem betreft overspelig was, niet automatisch impliceert dat deze relatie de voorbije jaren niet stabiel en duurzaam was. (...). Verzoeker is dan ook van mening dat de Raad dient vast te stellen dat de stellingname van verweerder geen steun vindt in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en kennelijk onredelijk is. Verzoeker meent derhalve dat er een schending is van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) en artikel 40 ter Vw en van de materiële motiveringsplicht.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in de nota:

“Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de voorgelegde documenten niet volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele relatie. In zoverre verzoekende partij meent dat een overspelige relatie ook een duurzame relatie is, merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij middels de uiteenzetting bij haar eerste middel kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd

wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat zelfs indien de verzoekende partij haar kritiek zou worden aangenomen, zij er niet in slaagt aan de hand voorgelegde stukken het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren. De verwerende partij laat dienomtrent vooreerst gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de door de verzoekende partij documenten niet te aanvaarden als een bewijs voor de duurzame aard van de relatie gelet op het feit dat in de periode tijdens/voor het huwelijk van de verzoekende partij. Te meer daar de wettelijke samenwoning dateert van 25.09.2012 terwijl de echtscheiding op 07.01.2011 werd uitgesproken, en de periode van de duurzame relatie samenvalt met het huwelijk van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont geenszins enige onredelijkheid aan, en maakt met haar beschouwingen allerm minst aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden, haar beschouwingen falen volkomen. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.”

2.1.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In de mate dat verzoeker de motivering inhoudelijk betwist, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorzien in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een

overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – bepaling waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen – een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

De bewijslast inzake het bestaan van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebreke aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Het komt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad kan enkel nagaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is uitgegaan van juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoeker en de Belgische partner geen relatie van één jaar kunnen hebben aangezien de Belgische partner van verzoeker pas sedert 7 januari 2011 uit de echt gescheiden is en daarom verzoekers aanvraag om in het bezit gesteld te worden van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie afwees.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende stukken neerlegde:

“Bijlage 19ter, Bewijs Inkomen Belgische partner : aanslagbiljet inkomstenjaar 2011, Kopie eigendomsakte woning, Attest lidmaatschap ziekenfonds voor beiden, Overeenkomst uitzendarbeid in firma van Belgische partner (CC is eigenaar van (...) NV) - document dateert van 27.04.2010, Arbeidsovereenkomst tussen firma en betrokkene - document opgemaakt 29.03.2011, 4 getuigenverklaringen, Bewijs verzenden geld, Twee foto's, Reservering vakantie in december 2007 : CC verklaart dat zij naar Marokko ging en een golfpakket reserveerde waar HF instructeur was. Arbeidsovereenkomst werd bijgevoegd, Gemeenschappelijke vakantie in juli 2010 : treintickets heen en terug, Document Base waaruit het gsm nummer van HF moet blijken, Telefoonfacturen op naam van CC, Inschrijvingsbewijs Nederlandse les, waar betrokkene het adres van partner doorgaf, ABC + controleformaliteiten seining.”

Het feit dat verzoekers huwelijk op 7 januari werd 2011 ontbonden en dat “de wettelijke samenwoning” pas op 25 september 2012 werd afgesloten, laat op zich evenwel niet toe te besluiten dat verzoeker en zijn partner, die een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, voorafgaand aan deze aanvraag geen duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet hadden. Voormeld feit heeft ook niet tot gevolg dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verschillende bewijsstukken die verzoeker heeft aangebracht om aan te tonen dat hij en zijn Belgische partner elkaar reeds sedert een aantal jaar kennen, dat zij elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen meer dan vijfenveertig dagen duurden, buiten beschouwing kan laten.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet bepaalt daarnaast slechts dat de partners dienen te bewijzen dat “zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.” Deze bepaling voorziet derhalve niet dat de partners moeten aantonen dat hun relatie in de twee jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag van de niet-Belgische partner niet overspelig was en laat ook niet toe te besluiten dat geen rekening mag worden gehouden met de periode tijdens dewelke hun relatie overspelig was.

Er moet verder worden opgemerkt het loutere feit dat verzoeker met haar een relatie startte op het ogenblik dat hij nog gehuwd was en hun relatie wat hem betreft overspelig was, niet automatisch impliceert dat deze relatie de voorbije jaren niet stabiel en duurzaam was.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de stellingname van verweerder geen steun vindt in artikel 40bis van de vreemdelingenwet en kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is gegrond.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer, mee vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 3 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC